

Na kolech z rohu do rohu aneb (po vzoru expedice PrDel) expedice NeBe a Lux jeDe – tedy Nederland, Belgie, Luxembourg a ještě Deutschland.

Po deštivém odjezdu s klasickým rámováním rychlími špunty jsme vyrazili směr SZ, přetrpěli medvědy, které nám Stáňa demokraticky neservírovala, abychom k ránu dorazili k výchozímu rohu, a to jihozápadního rohu vodní plochy Markemeer, jejíž voda nebyla k překvapení většiny slaná.

A už jsme gumovali nizozemské roviny podél pověstných nekonečných kanálů po trase Uitdam, Zaandam, Edam, Volendam, Minnickendam a zase Uitdam – tedy samé „damy“, kanály, větrné mlýny a dřeváky! – některé neodolaly a hned se do nich i obuly. Aby těch "damů" nebylo málo, tak hned druhý den odpoledne jsme si stříhli neskutečný babylon jménem Amsterdam.

Jak jsme zjistili, tak obyčejný chodec je tam až na (možná) třetím místě za koly a mopedy, jejichž posádky jsou vždy připraveny vás bez milosti srazit. A pak už jen davy, davy, davy, obchody s kávou (kde kupodivu káva je asi až to poslední, co si tam můžete dát, že Stáňo) a pak taky výkladní skříně ! za kterými nebylo kupodivu žádné zboží (asi tam mají velkou krizi !), jen za některými byly - no otipoval jsem je na myčky oken, které si zřejmě odložily většinu oblečení, asi aby si ho nezacákaly. A pak taky největší koncentraci tulipánových cibulí na čtvereční metr na světě, prodejny sýrů, ve kterých Čtrnáctka spolehlivě vyluxovala všechny vzorky na ochutnání a kanály, kanály, kanály, kanály a "lod" Nemo (nevím proč, ale pořád jsem si tam notoval .... udělali to z betonu..) a pak už si vzpomínám jen na to, že snad žádný dům nestál rovně a iestá na bekyni mnišku nebo Bekyni Mnišku? - oáza klidu v tom blázinci.

Další den podél pobřeží mezi dunami s osvěžující koupáčkou v Severním moři na nádherné široké a téměř pusté pláži (s jedním českým Adamem a spoustou českých Ev). Okolo neskutečně velkých protipřílivových vrat zase k autobusu a hurá do dalšího -damu, tentokrát Rotter. Ovšem dopravně totálně ucpaného, světe div se, jihoamerickým karnevalem. Takže po několika hodinách jsme dokodrcali k našemu cíli - k 188 m vysokému Euromastu i s jeho stoupající otáčivou kabinou, která některé natolik uchvátila, že si museli dát repete. No, je fakt, že pohled z výšky na Rotterdamskou placku byl úžasný. Následující několika setkilometrový přejezd do deštivých Spa už tak ne.

Tak jako při Tour de France jsou uprostřed Alpy nebo Pyreneje, tak i nás nyní čekaly ardenské horské etapy i s horskou prémie. No Col du Tourmalet to zrovna nebyl, ale skoro. Tady se to jmenuje Signal de Botrange, ale zato má celých 700 m. n. m., tedy oficiálně 694 m. n. m., ale příčinlivi Belgičané neváhali těch šest metrů dosypat a dostavět, aby kýžená sedmistovka dosáhli. Z nedaleké rozhledny jsme pak zjistili, že Ardeny vlastně vypadají jako naše stará dobrá Šumava (ale bez kůrovce).

Bohužel při sjezdu do Malméd došlo k velmi nemilé události, no dnes už mohu naštěstí žertovat – Mira Šilar se totiž rozhodl, že si udělá letecký den, jen chudák netušil, že si ho prodlouží přes nemocnici v Malmédách vrtulníkem až do nemocnice v Liège (ještě jednou díky Lud'ku, Zuzano, Honzo), Mira už je v pohodě doma.

No nakonec tedy Vše dobře dopadlo (Alla nam včera v hospodě ukazovala na mobilu jeho fotku. Tedy fotku - barevnou šmouhu – z jeho mezi pobytu v UVN, prý se tak hýbal, že ho ani nestačila zaostřit) tedy pojed'me radši dál - a to skrz v této expedici první cyklostezkový tunel až k největšímu belgickému vodopádu. Tedy čekali jsme jen takovou větší peřej, ale skutečnost překonala veškerá očekávání, fakt hustý. Pak už jen směr Francorchamps (hergot,

kde se v těch plackách berou taková táhlá stoupání) a okolo semaforu (u kterého se kupodivu nemusí dávat přednost vozidlům z jiného směru, ale letadlům) zpět do Spa.

Další den už do Lucemburska, kde nás při vysazení z autobusu nad Viandenem už netrpělivě vyhlížela čerstvá tchýně Helena, pak okolo busty Viktora Huga pod viandenským hradem po břehu moře do nejstaršího města země Echternachu, Tedy po břehu moře - ta prázdná plocha na mapě nebylo bohužel moře, ale Nemecko, které tvůrce mapy ignoroval. Tak jsme alespoň měli příležitost zavzpomínat na české mapy z období před rokem 1989. Po cestě můžeme památník amerických osvoboditelů pro Čechy ve velmi zajímavém tvaru, jen jsme si vzpomněli na hlášku z jednoho staršího českého filmu "... to není celý !" Odpoledne pak do "Malého lucemburského Svycarska". No, kam se hrabe na to naše České u Hřenska, ale tady jsme zase měli možnost si prolézt soutěsky široké jen 30 cm. Naštěstí to Lucemburčané u vchodu avizují, tak si mohli(y) někteří (některé) návštěvu včas rozmyslet.

A hurá do hlavního města, do katedrály, do krypty, do ne, vlastně k náhrobku českého krále Jana, kde jsme mohli opět parafrázovat Milu Fuxu - udělali to... z betonu tedy tentokrát ne, ale ze sádry už JO. Zato tam jen těsně o šest let netrefili datum úmrtí, Jinak Lucemburk fakt dobrý - hezký a hlavně malý!! Ale už směr Karl Marx Stadt, pardon, taky jsem se jen těsně netrefil, směr další nejstarší město, tentokrát už německé - Trevír, kde nás vítá .. (viz foto Karel), kromě toho i zbytky po Římanech (lázně, amfiteátr, Porta Nigra ..)

No a před námi nejpohodovější část, údolím Mosely a jako na začátku v Holandsku to byly jen kanály, kanály, kanály, kanály .. tak tady zase ... vinice, vinice, vinice, vinice.... a rovinné etapy. I ten boční výpad do Hohe Eifel (fakt jsme vystoupali 300 m) po bývalé železnici, mj. i skrz další tři cyklotunely, byl vlastně rovina. Po cestě jsme si mohli prohlédnout plánovaný obrovský areál pro německé důchodce (mj. tam budou mít i svého veterináře), dálniční kostel a na konci pak "lava bombe", jednu (větší) "falsch" a jednu (menší) "echte". A pak zase jen ... vinice, vinice, vinice, vinice ... Chtěl jsem taky vyfotit Ctrnáctku v akci (tedy v jízdě), ale co jsem prosvíhl v Beneluxu, tady už se mi bohužel nedohonit nepodařilo. Jo, už jsem napsal, že tam byla spousta vinic? A taky městečka s krásnými hrázděnými domy (ale kam se to hrabe na Alsasko, že).

Ve vínu zaslíbeném Zell všichni šileli po Schwartze Katz, ale jak jsme se shodli s Petrem K. při jeho u ochutnávce - no, nóó, nóóó? že by to nějak vybočovalo z moselského průměru?

A pak už zbývalo jen dorazit k závěrečnému rohu - Deutch Ecke na soutoku Mosely s Rýnem a ke zřejmě druhé největší jezdecké soše v Evropě (ta první je prý u nás na Vítkově).
Opravdu?

A je to za námi! Blesková prohlídka Koblenze, koupačka v Rýnu (nebyla špatná!!) a hurá zpět do Čech, do Prahy, do Strašnic

A kam příště ??? Že bychom si někteří po jedenácti letech zopakovali Pobaltí? Nebo radši na jih k opačnému konci řeky, u jejíhož pramene jsme byli loni ?